

Arrest

nr. 179 117 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. STRUBBE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Ali Gharbi, provincie Missan. Een jaar na uw huwelijk in 2004 zou u met uw gezin naar Sadr City, Bagdad, zijn gegaan. In november 2007 zou u, die als taxichauffeur in Bagdad werkte, problemen hebben gekend met leden van het Mehdi-leger. Ze zouden u hebben gevraagd wapens voor hen te vervoeren maar u zou dit hebben geweigerd. U zou vervolgens door hen zijn meegenomen naar een plaats aan de rand van Sadr City waar u werd geslagen en vernederd.

Diezelfde nacht zouden uw belagers telefoon hebben gekregen dat ze moesten vluchten omdat Amerikaanse militairen huiszoekingën uitvoerden in de omgeving waar u op dat moment werd

vastgehouden. Hierop zouden ze u gewond op straat hebben achtergelaten. Een paar uur later zouden drie gewapende en gemaskerde mannen bij u thuis zijn binnengevallen op zoek naar u. Ze zouden ermee hebben gedreigd uw zoontje mee te nemen indien u zich niet zou aanmelden. Toen uw echtgenote de volgende ochtend naar het huis van haar zus was gegaan, zou u haar hebben opgebeld. Een toevallige passant zou u die nacht op straat hebben gevonden en u naar het ziekenhuis hebben gebracht. Na enige verzorging zou u het ziekenhuis hebben kunnen verlaten en zou u eveneens naar uw schoonzus zijn gegaan. Hierop zouden u en uw echtgenote hebben beslist Irak te verlaten.

Op 29 november 2007 zouden jullie Irak hebben verlaten richting Iran, waar jullie een huisje huurden. Op 4 december 2007 zouden uw echtgenote en uw zoon vanuit Iran naar Nederland zijn gereisd, waar zij een asielaanvraag indienden en er een tijdelijk beschermingsstatuut kregen. U zou een tweetal weken illegaal in Iran zijn gebleven en vervolgens, wegens geldgebrek en omdat de smokkelaar u weigerde mee te nemen, naar Irak, Bagdad, zijn teruggekeerd. Tot april 2008 zou u bij verschillende familieleden van uw echtgenote in Bagdad hebben verbleven. Tijdens uw verblijf in Bagdad zou u een dreigbrief hebben ontvangen op het adres van uw schoonmoeder. U zou in de brief zijn afgeschilderd als verrader en collaborateur met de Amerikanen. Leden van het Mehdi-leger zouden meermaals naar u op zoek zijn gegaan.

In april 2008 zou u naar Syrië zijn gereisd waar u ruim een jaar zou hebben verbleven. In 2009 zou het beschermingsstatuut van uw echtgenote in Nederland zijn ingetrokken op basis van de gewijzigde situatie in Irak. Niettegenstaande vervoegde u in mei 2009 uw echtgenote in Nederland. Op 5 september 2010, tijdens jullie verblijf in Nederland, zou u in Irak twee dreigbrieven - één op uw naam en één op naam van uw echtgenote - hebben ontvangen. Ondertussen zouden jullie in Nederland vernomen hebben dat de beroepsprocedure was afgewezen. In maart 2011 zou u, met uw echtgenote, uw minderjarige zoon en uw in Nederland geboren dochter naar België zijn gereisd, waar jullie op 24 maart 2011 een eerste asielaanvraag indienden. In het kader van de Dublinconventie werden jullie naar Nederland teruggestuurd. Uiteindelijk zouden jullie vanuit Nederland, onder begeleiding van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), naar Bagdad zijn teruggekeerd.

Bij jullie aankomst op de luchthaven van Bagdad zouden jullie zijn meegenomen naar een bureau waar jullie werden verhoord over jullie terugkeer. Jullie zouden jullie 'laissez-passer' hebben moeten afgeven en zouden vernomen hebben dat men een kopie van deze stukken zou doorsturen naar het bureau van het Mehdi-leger in Sadr City, dit was de gangbare procedure. Met de melding dat jullie door het Mehdi-bureau van Sadr City zouden worden uitgenodigd voor een gesprek, zouden jullie de luchthaven hebben verlaten en naar Sadr City, Bagdad, zijn teruggekeerd. Na een paar uur bij uw schoonmoeder te hebben verbleven, zouden jullie bij de tante van uw echtgenote in Sha'ab City zijn ingetrokken, alwaar u een tiental dagen zou hebben verbleven. Vervolgens zouden jullie nog een maand bij uw schoonzus in Jamila hebben verbleven.

Eind oktober 2011 zouden leden van het Mehdi-leger een oproeping voor u en uw echtgenote bij uw schoonmoeder thuis hebben afgeleverd, maar jullie zouden hierop niet zijn ingegaan. De dag dat jullie zich moesten aanmelden, zouden leden van het Mehdi-leger bij uw familie thuis zijn langs geweest met de vraag waar jullie zich bevonden. Uw schoonfamilie zou hen hebben meegedeeld dat ze het niet wisten en dat ze jullie bijgevolg ook de uitnodigingen niet hadden kunnen overhandigen. Het Mehdi-leger zou uw schoonfamilie ook hebben gevraagd waarom zij hen al niet eerder op de hoogte hadden gebracht van jullie vertrek naar Nederland. Vervolgens zou uw schoonfamilie te horen hebben gekregen dat ze ook zouden worden gestraft. Het Mehdi-leger zou jullie vervolgens bij uw schoonbroer B.(...), alsook in de winkel van uw schoonbroer Haider hebben gezocht, doch tevergeefs. Uw schoonbroer zou met de dood zijn bedreigd en diezelfde avond zou zijn winkel in brand zijn gestoken.

Op 31 oktober 2011 zouden uw echtgenote, minderjarig zoontje en minderjarige dochter Irak opnieuw hebben verlaten en naar België zijn gereisd waar ze op 11 november 2011 aankwamen en een tweede asielaanvraag indienden. Deze tweede asielaanvraag werd op 14 september 2012 geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 14 maart 2013 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Wegens gebrek aan financiële middelen zou u bij uw schoonzus zijn gebleven. Op 27 december 2011 zou uw schoonbroer B.(...) zijn ontvoerd, nadat het Mehdi-leger een week voordien zijn huis was binnengevallen en hij hen niet wilde meedelen waar jullie verbleven.

Twee weken na de ontvoering werd het lichaam van B.(...) teruggevonden. In september 2012 zou u Irak opnieuw hebben verlaten, via de luchthaven van Naja, in Zuid-Irak, met behulp van een

smokkelaar. U vloog naar Turkije en ging van daaruit met een vrachtwagen naar België waar u op 20 september 2012 een tweede asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legt u dezelfde documenten neer als uw echtgenote.

U maakt bovendien gewag van een bijkomende problematiek die uw echtgenoot eveneens inroept op 4 september 2013 tijdens het indienen van haar derde asielaanvraag en die u hieronder kan lezen:

"U stelt dat de familie van uw echtgenoot in Al Qut (provincie Wassit) woonachtig is en het Mehdi-leger hem daar ging zoeken. Omdat de schoonzus van uw man, T.(...) genaamd en tevens de echtgenote van zijn broer K.(...), alleen thuis was, zou ze hebben getracht hen te verbieden het huis binnen te komen. Deze mannen zouden haar echter hebben geslagen en het huis zijn binnengedrongen. T.(...) zou haar stam hebben gecontacteerd om verslag te doen van de feiten. De stam van T.(...) zou van het Mehdi-leger hebben geëist dat de persoon verantwoordelijk voor het toedienen van de slagen aan hen zou worden uitgeleverd. Het Mehdi-leger zou een compromis hebben willen sluiten en zou in ruil uw echtgenoot hebben gewild. De familie van T.(...) zou aan haar man K.(...) hebben laten weten dat zij wilden dat T.(...) van hem zou scheiden. Vervolgens zou de advocaat die K.(...) vertegenwoordigde zijn gedood. De familie van de advocaat zou op hun beurt de familie van T.(...) hebben beschuldigd van zijn dood. De familie van T.(...) zou uw echtgenoot hebben verteld dat de familie van de advocaat hen beschuldigde terwijl zij niets hadden gedaan. Ze zouden hem tegelijkertijd hebben gewaarschuwd dat ook hij zal worden gedood door het Mehdi-leger. De familie van T.(...) zou echter niet van plan zijn geweest om uw echtgenoot te doden, daarom zouden ze van hem hebben geëist dat hij een document zou tekenen dat hij de familie niet voor de rechtbank zal brengen als er iets met hem zou gebeuren. Uw echtgenoot zou kwaad zijn geweest op zijn broer, waarop K.(...) alle contacten zou hebben verbroken."

Inzake uw tweede asielaanvraag nam het CGVS op 17 juli 2014 een weigeringsbeslissing die, na beroep te hebben aangetekend bij de RVV, op 6 februari 2015 werd geannuleerd.

A. Motivering

Uit de verklaringen die u op het CGVS aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die door uw echtgenote reeds in het kader van haar tweede asielaanvraag werden aangehaald (CGVS, pg.3). Daar in hoofde van uw echtgenote toen werd beslist dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie betreffende de problematiek met het Mehdi-leger, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Ook hier wenst het CGVS te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw echtgenote, tweede asielaanvraag, dat hieronder wordt hernomen.

"Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen: Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er reeds vragen kunnen worden gesteld bij de gebeurtenissen die u initieel noopten Irak te verlaten. U verklaarde dat uw echtgenoot weigerde om wapens te vervoeren voor het Mehdi-leger, twee leden van deze militie (CGVS I, pg.16) zouden uw echtgenoot daarop hebben meegenomen naar een moskee aan de rand van Sadr City (CGVS I, pg.16) waar hij werd vastgehouden. Om 1u 's nachts zou één van de leden telefonisch zijn verwittigd dat de Amerikanen huiszoekingen in de omgeving deden, waarna zij de plaats ontruimden en uw echtgenoot op straat achterlieten (CGVS I, pg.15). U geeft aan dat uw echtgenoot zelf had gehoord dat er in het telefoontje werd gezegd dat de Amerikanen een huiszoeking deden in de omgeving (CGVS II, pg.5). Om 3u 's nachts, amper twee uur na de ontruiming, zouden leden van deze militie uw huis zijn binnengevallen op zoek naar uw echtgenoot (CGVS I, pg.15). Op zich is het al opmerkelijk dat ze er vanuit gingen dat uw echtgenoot, die door hun toedoen gewond was en ergens op straat was gegoooid, al op één of andere manier thuis zou zijn geraakt. Dit is een weinig realistische benadering. Maar er is meer. Voor de Nederlandse asielautoriteiten (IND) verklaart u - in strijd met wat u op het CGVS stelde - niet te weten hoeveel personen uw echtgenoot initieel hebben meegenomen (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.7) of waar ze hem onderbrachten (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.8).

Bovendien verklaarde u in uw verklaringen voor de Nederlandse autoriteiten dat u niet wist van wie het telefoontje kwam daar ook uw echtgenoot niet wist van wie het telefoontje kwam én dat uw echtgenoot

werd vrijgelaten omdat de Mehdi-leden dachten dat hij iemand anders was; m.a.w. dat zij de verkeerde persoon hadden opgepakt en weer vrijgelaten (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.8). U rept voor de Nederlandse autoriteiten met geen woord over naburige huiszoekingen van de Amerikanen die de Mehdi-leden zouden hebben doen panikeren. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt u dat uw man u pas later de ware toedracht heeft verteld toen hij u in Nederland vervoegde (CGVS II, pg.3). Er kan echter niet worden geloofd dat uw echtgenoot u niet zou hebben ingelicht over de precieze reden waarom u Irak diende te ontvluchten en dat u noch hierover in detail met hem zou hebben gesproken toen jullie uw vlucht voorbereidden, noch toen u gedurende anderhalf jaar in Nederland was (CGVS II, pg. 3). Aangezien er werd besloten dat u als eerste Iran diende te verlaten en naar Europa moest vluchten, is het totaal niet aannemelijk dat u toen al niet in detail bij uw echtgenoot zou hebben geïnformeerd over wat er zich heeft afgespeeld, in zoverre hij dit zelf niet spontaan zou hebben gezegd. De stukken van het IND werden toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier van het CGVS.

Vervolgens vertelde u aan de Belgische asielautoriteiten dat de militieleden u tijdens de inval hadden gezegd dat, indien uw echtgenoot zich niet zou aanmelden, jullie zoontje zou worden meegenomen in zijn plaats (CGVS I, pg.15; CGVS II, pg.3). U stelt dat er geen tijdslimiet werd gezet op de aanmelding van uw echtgenoot (CGVS II, pg.3). Bij de Nederlandse asielautoriteiten stelt u echter dat de aanmelding van uw echtgenoot binnen de 24 u moest gebeuren, zoniet zouden zowel u als uw zoon worden ontvoerd (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.10). Dient te worden vastgesteld dat deze informatie persoonlijk aan u was gericht en dat er van u op zijn minst kan worden verwacht dat, gezien de ernst van de situatie, u coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de tijdsspanne die uw man kreeg om zich aan te melden en omtrent de zwaarwegende gevolgen die het niet-aanmelden van uw echtgenoot zou teweeg brengen. Gezien de tijdslimiet van 24 uur die u vermeldde voor de Nederlandse asielinstanties en de consequenties die de militieleden hadden vooropgesteld, namelijk de ontvoering van uw zoon (en u) mocht uw echtgenoot zich niet binnen deze tijd aanmelden, is het vervolgens hoogst opmerkelijk dat u na dit incident gedurende drie à vier maanden niets meer van uw belagers zou hebben vernomen (CGVS II, pg.4). Het is zeer merkwaardig te noemen dat deze onbekenden - zeker in het licht van de drieste handelingen die zij hadden gesteld door uw huis binnen te vallen - geen directe actie zouden hebben ondernomen toen de tijdslimiet was verstreken en u vervolgens drie à vier maanden ongemoeid lieten, daarbij u ruim de kans gevend om aan hun vergeldingsacties te kunnen ontsnappen. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u samen met uw gezin naar Iran vluchtte op 29 november 2007 en u enkele dagen daarna met uw kinderen naar Nederland verder reisde, maar dat uw echtgenoot, degene die uiteindelijk van verraad en collaboratie met de Amerikanen werd verdacht, twee weken daarna terugkeerde naar Bagdad (CGVS I, pg. 19). U stelt dat jullie niet over genoeg geld beschikten om ook de vlucht voor uw echtgenoot te betalen, de smokkelaar enkel u en uw kinderen wilde meenemen en uw echtgenoot geen verblijfsvergunning had in Iran (CGVS I, pg.19). De vraag kan echter worden gesteld of een terugkeer naar Bagdad, de plaats waar hij werd ontvoerd en bedreigd, de enige optie was. In april 2008 vertrok uw echtgenoot namelijk naar Syrië, waar de illegaliteit hem niet tegenhield om er te verblijven (CGVS I, pg.19). Er kan dan ook moeilijk worden begrepen waarom uw echtgenoot ervoor koos om gedurende een drie à viertal maanden terug te gaan naar Irak, uitgerekend Bagdad en er zich bovendien schuilhield bij uw directe familie (CGVS I, pg.19). Dit gegeven doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Tijdens zijn verblijf in Bagdad zou er door uw belagers een dreigbrief zijn afgegeven bij u thuis, gericht aan uw echtgenoot (CGVS I, pg.20). Opmerkelijk genoeg weet u echter niet wanneer deze brief werd afgegeven en stelt u zeer ruim dat dit moet zijn gebeurd tussen januari 2008 en april 2008 (CGVS I, pg.20). U zou ook niet weten hoelang het duurde vooraleer uw echtgenoot na ontvangst van deze dreigbrief Irak opnieuw verliet (CGVS I, pg.20). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u in februari 2009, toen u de dreigbrief bij de Nederlandse asielautoriteiten ging melden én dit naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van uw verblijfsvergunning asiel (Rapport van gehoor IND, dd. 6/02/2009, pg.5), zelfs de inhoud van de dreigbrief niet wist weer te geven. Dat u gedurende een jaar na ontvangst van de dreigbrief geen moeite zou hebben genomen om de inhoud ervan na te gaan bij uw echtgenoot of uw familieleden, valt gezien de ernst van dergelijke bedreigingen én het belang ervan in het kader van uw Nederlandse procedure, niet te begrijpen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat de herkomst van de dreigbrief - die u heden in kopie voorlegt - in vraag kan worden gesteld daar deze een eenvoudig stuk getypt tekst betreft, zonder enige officiële datering noch signatuur en aldus door éénieder, eender waar of wanneer, kan zijn opgemaakt.

Vervolgens kunt u zich slechts zeer vaag uitlaten over de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld bij uw ouderlijk huis tot mei 2009, de dag dat uw echtgenoot Syrië verliet om u in Nederland

te vervoegen. U stelt dat uw belagers verschillende keren langs gingen bij uw familie en de familie van uw echtgenoot om naar jullie te vragen (CGVS II, pg.5). U voegt er merkwaardig genoeg meteen aan toe dat u niet kunt zeggen hoeveel maal en hoe dit gebeurde (CGVS II, pg.5). U zou nagenoeg geen enkel idee hebben van wat er op die momenten gebeurde en zou u niet meer kunnen herinneren of u hierover ooit navraag hebt gedaan bij uw moeder (CGVS II, pg.5). Dat u zelfs geen beeld kunt scheppen van de gebeurtenissen die zich veelvuldig zouden hebben afgespeeld, buiten het feit dat er op dergelijke momenten 'veel werd vernield' (CGVS II, pg.5), valt opnieuw moeilijk te verklaren. Uw familie en de familie van uw echtgenoot zouden omwille van jullie meerdere keren zijn lastig gevallen door uw belagers. Het is dan ook frappant dat u niet concreter kunt schetsen in welke mate zij hieronder te lijden hadden en wat er zich allemaal heeft afgespeeld. Opnieuw doet dit gegeven afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u vervolgens even vaag blijft over de gebeurtenissen die zich in Irak afspeelden toen uw echtgenoot u in Nederland had vervoegd. Opnieuw stelt u zeer oppervlakkig dat uw belagers dikwijls langsgingen bij uw familie en de familie van uw echtgenoot, maar u voegt er opmerkelijk genoeg meteen terug aan toe dat u zich geen data kunt herinneren (CGVS II, pg.6). Er zouden wel twee dreigbrieven naar het huis van uw moeder zijn gestuurd in 2010 met telkens dezelfde inhoud. Eén zou er gericht zijn geweest aan uw echtgenoot, één was gericht aan u (CGVS II, pg.6). Opnieuw roepen deze dreigbrieven bepaalde vragen op. In de dreigbrief - die u ter staving voorlegt - wordt er namelijk van u en uw echtgenoot geëist dat jullie jullie huis dienden te verlaten (zie vertaling dreigbrief dossier CGVS). Er kan echter moeilijk worden verklaard waarom uw belagers een dergelijke eis zouden stellen, daar zij reeds vanaf begin 2008 verschillende keren het huis zouden zijn binnengevallen om telkens te constateren dat jullie zich er niet meer bevonden - waardoor de eis in de dreigbrief eigenlijk was ingewilligd -, alsook uw familieleden lastig vielen om jullie huidige verblijfplaats te weten te komen. De inhoud van de dreigbrief stemt dan ook niet overeen met de eerdere bevindingen van uw belagers. Er dient aldus geen betoog dat deze dreigbrief uw verklaringen niet ondersteunt, maar eerder tegensprekt. Bovendien kan er voor deze dreigbrieven dezelfde bemerking worden gemaakt als voor eerstvermelde dreigbrief. Opnieuw gaat het immers om een eenvoudig getypt stuk tekst zonder signatuur en kan aldus door om het even wie zijn opgemaakt.

Daarnaast kan de bedenking worden gemaakt dat indien uw familie van begin 2008 tot uw terugkeer naar Irak in september 2011 systematisch zou worden bedreigd, belaagd, met daarenboven het gegeven dat zij twee dreigbrieven zouden hebben ontvangen waarin werd gedreigd dat uw huis zou worden in brand gestoken samen met alle inzittenden (zie vertalingen dreigbrieven dossier CGVS), het wel zeer opmerkelijk is dat zij zich tot op heden nog steeds niet genoodzaakt zagen om hun huis te verlaten en nog steeds op hetzelfde adres woonachtig zijn (CGVS II, pg.6). Anderzijds kan de bedenking worden gemaakt waarom uw belagers zich de moeite zouden getroosten om uw familie gedurende meer dan drie jaar te bestoken zonder hun bedreigingen ook werkelijk uit te voeren.

Uit voorgaande argumentering dient te worden geconcludeerd dat uw vluchtaanleiding en de feiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld tot uw terugkeer in september 2011 als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich als gevolg van uw eerste vluchtaanleiding uit Irak zouden hebben afgespeeld na uw terugkeer naar Irak.

Uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen die zich afspeelden na uw terugkeer naar Irak, bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo stelt u dat bij aankomst op de luchthaven jullie documenten werden ingehouden om deze over te maken aan het bureau van Sadr City, toebehorende aan het Mehdi-leger (CGVS I, pg. 21, 22). Gezien men niemand kon bereiken bij het bureau van Sadr City zou men u naar uw ouderlijk huis hebben gebracht met de mededeling dat er u later een uitnodiging zou worden gestuurd (CGVS I, pg.22). Een week na uw aankomst zouden er inderdaad twee uitnodigingen zijn gestuurd die u op 27 september 2011 opriepen om u aan te melden op het bureau van Sadr City (CGVS I, pg.22). Deze gang van zaken is echter weinig aannemelijk te noemen. Het ging hier immers om dezelfde beweging die u ruim drie jaar en een half systematische had gezocht en daarbij niet schuwde om uw huis binnen te vallen, u dreigbrieven te sturen en uw familie te interpellieren. Dat zij, nu zij u terug op het spoor kwamen, u beleefd zouden verzoeken om u op het bureau aan te melden en u daarbij ook nog eens een week de tijd zouden geven, is dan ook absurd te noemen. Vervolgens valt het niet te begrijpen waarom uw belagers meteen uw broer lastig vielen toen bleek dat u niet op de afspraak was komen opdagen (CGVS II, pg.7).

De uitnodiging werd immers gestuurd naar het huis van uw moeder, tevens de plaats waar u na uw terugkeer uit Nederland naartoe werd gebracht; logischerwijze zou dit dan ook de eerste plaats moeten

zijn waar men u zoekt. U kunt zich echter niet herinneren of uw belagers uw moeder hebben geïnterpelleerd over uw toenmalige verblijfplaats (CGVS II, pg.8).

Geheel ondenkbaar is echter het feit dat u via Bagdad-luchthaven Irak opnieuw ontvluchtte en dit zelfs met uw eigen paspoort dat u had aangevraagd in Kut (CGVS I, pg.23). Dat u zich ten eerste heeft aangemeld bij de paspoortdienst om een reispas aan te vragen, daarmee uw intenties te kennen gevende dat u opnieuw wou vertrekken, kan gezien uw problemen met de Sadr-beweging niet worden begrepen. U stelt ter verantwoording dat u uw paspoort ging ophalen in Kut en het de dienst van Bagdad was die informatie doorgaf aan het Mehdi-leger in Sadr City (CGVS I, pg.23). Nochtans verklaarde u eveneens dat het Mehdi-leger alles controleert in het Zuiden (CGVS I, pg.24), hetgeen uw voorgaande redenering teniet doet, en aldus niet uitsluit dat de afdeling van het Mehdi-leger in Kut hun kompanen in Bagdad zouden inlichten. Dat u bovendien gebruik maakte van de luchthaven van Bagdad om Irak te ontvluchten, kan niet ernstig worden genomen. Uzelf had immers reeds bedacht dat er een overeenkomst bestond tussen de luchthaven en de Sadr-beweging (CGVS, pg.10). Dat u, wetende dat u werd gezocht door deze beweging, er geen graten in zag om u op deze luchthaven te vertonen én met uw eigen documenten te reizen, ondermijnt op ernstige wijze de door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis die u noopte Irak te verlaten én aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen werd gedood.”

Uw echtgenote ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), deze bevestigde echter de beslissing van het CGVS waardoor deze beslissing, althans wat dit gemeenschappelijk deel van jullie relaas betreft, ook op u van toepassing is.

Wat de problematiek betreffende uw broer en de familie van uw schoonzus T.(...) betreft geldt dezelfde argumentatie als in hoofde van uw echtgenote werd geargumenteed:

“Er dienen bovendien nog bijkomende opmerkingen te worden gemaakt bij de door u aangebrachte nieuwe elementen. Zo kan uit de door u voorgelegde documenten worden afgeleid dat de echtscheidingsprocedure en aldus de problemen met T.(...) en K.(...) zich afspeelden in de periode december 2011-5 maart 2012 (CGVS, pg.3). U werd op 26 maart 2012 gehoord in het kader van uw tweede asielaanvraag, daar liet u echter niets optekenen betreffende deze problematiek. Nochtans bleek u wel op de hoogte te zijn van de dood van uw broer begin januari 2012, een feit dat zich eveneens in Irak afspeelde. Er kan dan ook logischerwijze worden verondersteld dat u eveneens op de hoogte zou zijn van de andere elementen die zich quasi tegelijkertijd zouden hebben afgespeeld en volgens u bepalend zijn om uw vrees voor vervolging te beoordelen. Dat u tijdens het gehoor van maart 2012 echter niets vermeldde over deze problematiek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, minstens aan de ernst ervan. Uw betoog dat uw echtgenoot u vanuit Irak niets over deze problematiek wou vertellen aangezien u er psychisch niet goed aan toe was, kan in dit verband totaal niet overtuigen (CGVS, pg.4). Desalniettemin ook het nieuws over de dood van uw broer bijzonder onaangenaam was voor u, werd u hiervan wél op de hoogte gebracht. Er valt dan ook geen enkele zinnige reden te bedenken waarom het vervolg van de familieproblemen u zou worden onthouden, al zeker niet wanneer u zich middenin een asielprocedure bevindt en deze informatie van groot belang bleek te zijn. Vooral uw echtgenoot wist maar al te goed dat u in België een asielaanvraag had ingediend én dat alle elementen die konden bijdragen tot het staven van uw asielrelaas van groot belang waren, zeker in acht genomen dat jullie al een eerdere asielprocedure in Europa hadden doorlopen en dus het belang konden inschatten van deze informatie. Dat hij moedwillig deze zaken zou hebben verzwegen, wetende dat dit cruciaal kon zijn in het kader van uw lopende asielaanvraag, is weinig aannemelijk te noemen.

Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt betreffende de echtscheidingsprocedure van uw schoonbroer en diens vrouw dat er geen enkele verwijzing is naar de problemen van uw echtgenoot en dat het vooral om een discussie ging over het hoederecht, en dus over een private kwestie. Dat jullie voorgehouden problemen met al-Mehdi dan aan de grondslag zouden liggen van de ‘gedwongen’ echtscheiding toont u op geen enkele manier aan en is op zijn minst vergezocht te noemen.

Vervolgens kan moeilijk worden verklaard waarom de advocaat die K.(...) verdedigde anderhalf jaar nadat de echtscheiding afgerond werd, werd vermoord én waarom de familie van uw schoonzus T.(...) hiervan zou worden beschuldigd. Uzelf ziet evenmin een verband en kan enkel stellen dat de familie van uw echtgenoot denkt dat het Mehdi-leger de advocaat heeft gedood enkel en alleen om jullie nog meer

problemen te bezorgen (CGVS, pg.5). Deze - toch wel opnieuw zeer vergezochte - complottheorie is bovendien enkel een hypothese van uwentwege die door geen enkel begin bewijs of door geen enkel concreet element kan worden gestaafd.

Het vervolg van deze complottheorie is al even verbazingwekkend. Zo zou de familie van T.(...) naar uw broer K.(...) zijn gegaan omdat ze schrik hadden dat uw echtgenoot door het Mehdi-leger zou worden gedood en K.(...) de schuld op de familie van T.(...) zou kunnen steken, daarom vroegen ze K.(...) om afstand te doen van zijn eigen broer (zijnde uw echtgenoot, CGVS, pg.6). Uw echtgenoot zou heden dan ook geen banden meer hebben met zijn broer in Irak. Uw echtgenoot verklaarde echter op zijn beurt, nl. tijdens het gehoor van 26 augustus 2013, dat zijn broer K.(...) afstand van hem had gedaan waardoor hij geen tribale bescherming meer geniet. Toen legde hij echter geen documenten voor (CGVS echtgenoot, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom K.(...) pas in december 2013 een officiële 'afstandsverklaring' zou hebben opgemaakt (CGVS, pg.3) én waarom uw echtgenoot al die tijd nog contact had met K.(...) nadat hij hem zagezegd al sinds september 2012 als broer had 'verworpen'. Er dient geen betoog dat deze verklaringen - zeker in het licht van uw eerder ongeloofwaardige verklaringen - kant noch wal geraken."

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan de hoedanigheid van vluchteling u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, niet worden toegekend.

Wat betreft de door u neergelegde documenten inzake de echtscheidingsprocedure van uw familieleden, dient zoals eerder reeds werd gesteld te worden opgemerkt dat deze geen link aantonen met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat het artikel betreffende de dood van de advocaat betreft, kan opnieuw geen causaal verband met uw problematiek worden aangetoond. Aan de afstandsverklaring van uw broer kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met logische en overtuigende verklaringen, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Bovendien, en niet in het minst, blijken Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar te zijn via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, waardoor hun bewijswaarde überhaupt zeer gering is (zie informatie, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote, mevrouw H. R., S. Hij roept geen eigen motieven in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 179 116 van 9 december 2016 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers echtgenote, H. R., S., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“ (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6, § 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van “de redelijke termijn”, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoekster werpt op dat er een termijn van meer dan twee jaar en zeven maanden is verstreken tussen de datum waarop zij haar asielaanvraag heeft ingediend en de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. Zij wijst erop dat de Raad van State in zijn arrest Kaluma (RvS (8^e k.) 30 november 2001, nr. 101.371)) heeft geoordeeld dat een overschrijding van een beslissingstermijn met twee jaar en zeven maanden een schending van de redelijke termijn uitmaakt. Verzoekster betoogt dat de beslissing inzake haar asielaanvraag van uitermate groot belang is en dat haar asielaanvraag niet dermate complex is dat een termijn van bijna drie jaar gerechtvaardigd zou zijn. Het meest frappant acht verzoekster dat er tussen het vernietigingsarrest van de Raad en de in casu bestreden beslissing meer dan één jaar en twee maanden zijn verstreken, te meer daar er in deze periode geen nieuw gehoor heeft plaatsgevonden noch enige onderzoeksmaatregel werd genomen. Het lijkt volgens verzoekster alsof de verwerende partij enkel aan het wachten was op een verbetering van de humanitaire toestand in Bagdad.

Verzoekster meent dat de vertraging bij het nemen van de bestreden beslissing haar tot nadeel heeft gestrekt. Zij stelt dat vóór de beleidswijziging van 14 oktober 2015, en meer bepaald ten tijde van zowel het nemen van de vernietigde beslissing van 17 juli 2014 als het vellen van het arrest van de Raad van 6 februari 2015, de subsidiaire beschermingsstatus systematisch werd toegekend aan vluchtelingen uit Bagdad (bijlagen 3 en 4 bij het verzoekschrift). De verwerende partij zou op 17 juli 2014 ten onrechte besloten hebben dat verzoekster en haar gezin zich dienden te vestigen in Zuid-Irak.

Verzoekster meent tevens dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, in die zin dat asielzoekers uit Bagdad die wel tijdig een beslissing mochten ontvangen, zij het na hun asielaanvraag dan wel na een arrest van de Raad, en subsidiaire bescherming verkregen zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevonden als verzoekster. Verzoekster houdt de verwerende partij eraan alle vluchtelingen consequent en gelijk te behandelen op grond van het beginsel *patere legem quam ipsi fecisti*.

Verzoekster is verder van mening dat de motivering van de bestreden beslissing faalt waar wordt aangegeven dat het rapport "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening werd genomen. Volgens verzoekster negeert de verwerende partij volledig het principe dat UNHCR inzake de terugkeer van asielzoekers naar Irak huldigt in dit rapport, met name dat elke asielzoeker uit Irak in aanmerking komt voor de toekenning van enige vorm van bescherming tenzij de overheid op individuele en gemotiveerde wijze het tegendeel kan aantonen. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij in een eigen document benadrukt dat voor vluchtelingen uit Bagdad individueel wordt nagegaan of er nood aan bescherming is, hetgeen in casu niet zou zijn gebeurd (bijlage 26 bij het verzoekschrift). Waar in de bestreden beslissing op gezag van UNHCR wordt gesteld dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak nog steeds regionaal er verschillend zijn, zou de verwerende partij volgens verzoekster nalaten de precieze vindplaats(en) van haar stelling weer te geven.

Verzoekster wijst erop dat Bagdad volgens voormeld rapport van UNHCR wordt aangemerkt als een van de gevaarlijkste regio's en dat volgens de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 in Bagdad de meeste burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster niet dat haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden werden onderzocht met betrekking tot de vraag of zij al dan niet voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te kunnen genieten. Zij wijst erop dat zij evenmin werd gehoord om haar individuele standpunt dienaangaande uiteen te zetten.

Volgens verzoekster schetst de bestreden beslissing geen waar en getrouw beeld van de situatie in Bagdad zoals deze blijkt uit de informatie waarop voormeld rapport van UNHCR van oktober 2014 en COI Focus van 31 maart 2016 steunen. Verzoekster acht het kennelijk onredelijk te oordelen dat de burgerbevolking in Bagdad geen reëel risico meer loopt om het slachtoffer te worden van een aanslag omdat er op heden beweerdelijk aanzienlijk minder burgerslachtoffers vallen dan in een periode in het verleden. Zij betwist dat uit voormelde COI Focus van 31 maart 2016 zou blijken dat er in 2015 beduidend minder aanslagen werden gepleegd dan in 2013. De uitspraken die men doet aangaande de veiligheidssituatie zouden bovendien afhangen van de parameters die men gebruikt. Verzoekster beweert dat ten onrechte enkel de aanslagen gepleegd door IS op 11 januari 2016 en 28 februari 2016 werden meegenomen in de motivering. Verzoekster wijst erop dat uit voormelde COI Focus van 31 maart 2016 blijkt dat nog andere aanslagen plaatsvonden, onder meer op 28 februari op een markt in Sadr City, waarvan verzoekster afkomstig is. Ook de vaststellingen met betrekking tot het aantal gewonden zijn volgens verzoekster onderhevig aan bovenstaande kritiek.

Verzoekster merkt verder op dat de verhouding van het aantal slachtoffers tot het totaal aantal inwoners in Bagdad van die aard is dat er sprake is van een reëel risico voor inwoners van Bagdad. De werkelijke cijfers over slachtoffers van geweld in Bagdad zouden volgens de meeste organisaties werkzaam in Bagdad hoger liggen dan wat gerapporteerd wordt en bovendien geen rekening houden met indirecte slachtoffers door hoge werkloosheid en gebrekkige ziekenzorg. Waar de verwerende partij opmerkt dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgefallen, repliceert verzoekster dat de inwoners van Bagdad noodgedwongen deelnemen aan het openbare leven, een hoofdstad niet over dezelfde kam geschoren kan worden als een klein dorp, en het openbare leven in Bagdad blijkens voormelde COI Focus van 31 maart 2016 evenmin heeft stilgelegen in perioden waarin asielzoekers uit Bagdad wel automatisch werden erkend. Dat de internationale luchthaven in Bagdad operationeel is, neemt volgens verzoekster niet weg dat een beperkt aantal vliegmaatschappijen vluchten aanbieden naar deze luchthaven, dat private beveiligingsfirma's instaan voor de veiligheid van de passagiers en dat de gemiddelde Bagdadi daar niet dagelijks aanwezig is. Volgens verzoekster werden niet alle in voormelde COI Focus beschreven elementen in rekening gebracht en zeer selectief gemotiveerd. Zij wijst erop dat uit dezelfde informatie blijkt dat de humanitaire omstandigheden in Sadr City slechter zijn dan in andere delen van Bagdad. De stelling dat de impact van het geweld niet van die aard is dat het inwoners van Bagdad dwingt om massaal de stad te verlaten zou de verwerende partij niet staven. Verzoekster verwijst in dit verband naar cijfers aangaande het aantal Irakezen dat buiten Irak asiel heeft aangevraagd en het aantal intern ontheemden (IDP's) uit Bagdad dat zich in Irak bevindt. Gelet op de gevaarlijke omstandigheden waarin IDP's in Irak moeten overleven, acht verzoekster het gegeven dat er zich ook in Bagdad IDP's bevinden naast de kwestie.

Volgens verzoekster is in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de macht die voornamelijk Sjiitische milities in Bagdad uitoefenen en het gebrek aan overheidsoptreden hiertegen.

Verzoekster verwijst tot slot naar door haar bijgebrachte informatie over recente veiligheidsincidenten die zouden getuigen van een heropflakking van het geweld in Bagdad.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een dienstnota van de verwerende partij van 14 oktober 2015 waarin de beleidswijziging met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit Bagdad wordt gecommuniceerd (bijlage 4), een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen aangaande deze beleidswijziging (bijlage 3), krantenartikels over veiligheidsincidenten in Bagdad (bijlagen 5-14), diverse rapporten, verklaringen en nieuwsberichten aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad (bijlagen 15- 23), een reisadvies van de Nederlandse overheid met betrekking tot Irak (bijlage 24) en asielstatistieken met betrekking tot 2015 (bijlagen 25 en 26).

Middels een aanvullende nota van 11 oktober 2016 vult zij haar stukken aan met bijkomende persartikels aangaande recente veiligheidsincidenten in Bagdad (bijlagen 27-40).

2.2. Verwerende partij bezorgt de Raad middels een aanvullende nota van 7 oktober 2016 de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "Security In Iraq, Aug 8-14, 2016" gepubliceerd op de blog Musings on Iraq op 16 augustus 2016.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient heden door het CGVS te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève en wel om volgende redenen:

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw tweede asielaanvraag werd geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de feiten die u initieel noopten Irak te verlaten - met name de problemen die zich voordeden met het Mehdi-leger -, aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer vanuit Nederland naar Irak en aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen zou zijn gedood. Bovendien bleek dat u en uw echtgenoot zich duidelijk tegenspraken met de verklaringen die jullie eerder ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties hadden afgelegd en betrekking hadden op jullie initiële vluchtmotieven.

Deze motivering werd nadien gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor de beoordeling ervan vaststaat. Aangezien de feiten die u in het kader van uw derde asielaanvraag aanhaalt een vervolg zijn op de eerder door u aangehaalde problemen het Mehdi-leger dient ook hierbij evenmin geloof kan worden gehecht.

Er dienen bovendien nog bijkomende opmerkingen te worden gemaakt bij de door u aangebrachte nieuwe elementen. Zo kan uit de door u voorgelegde documenten worden afgeleid dat de echtscheidingsprocedure en aldus de problemen met T.(...) en K.(...) zich afspeelden in de periode december 2011-5 maart 2012 (CGVS, pg.3). U werd op 26 maart 2012 gehoord in het kader van uw tweede asielaanvraag, daar liet u echter niets optekenen betreffende deze problematiek. Nochtans bleek u wel op de hoogte te zijn van de dood van uw broer begin januari 2012, een feit dat zich eveneens in Irak afspeelde. Er kan dan ook logischerwijze worden verondersteld dat u eveneens op de hoogte zou zijn van de andere elementen die zich quasi tegelijkertijd zouden hebben afgespeeld en volgens u bepalend zijn om uw vrees voor vervolging te beoordelen. Dat u tijdens het gehoor van maart 2012 echter niets vermeldde over deze problematiek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, minstens aan de ernst ervan. Uw betoog dat uw echtgenoot u vanuit Irak niets over deze problematiek wou vertellen aangezien u er psychisch niet goed aan toe was, kan in dit verband totaal niet overtuigen (CGVS, pg.4). Desalniettemin ook het nieuws over de dood van uw broer bijzonder onaangenaam was voor u, werd u hiervan wél op de hoogte gebracht. Er valt dan ook geen enkele zinnige reden te bedenken waarom het vervolg van de familieproblemen u zou worden onthouden, al zeker niet wanneer u zich middenin een asielprocedure bevindt en deze informatie van groot belang bleek te zijn. Vooral uw echtgenoot wist maar al te goed dat u in België een asielaanvraag had ingediend én dat alle elementen die konden bijdragen tot het staven van uw asielrelaas van groot belang waren, zeker in acht genomen dat jullie al een eerdere asielprocedure in Europa hadden doorlopen en dus het belang konden inschatten van deze informatie. Dat hij moedwillig deze zaken zou hebben verzwegen, wetende dat dit cruciaal kon zijn in het kader van uw lopende asielaanvraag, is weinig aannemelijk te noemen.

Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt betreffende de echtscheidingsprocedure van uw schoonbroer en diens vrouw dat er geen enkele verwijzing is naar de problemen van uw echtgenoot en dat het vooral om een discussie ging over het hoederecht, en dus over een private kwestie. Dat jullie voorgehouden problemen met al-Mehdi dan aan de grondslag zouden liggen van de ‘gedwongen’ echtscheiding toont u op geen enkele manier aan en is op zijn minst vergezocht te noemen.

Vervolgens kan moeilijk worden verklaard waarom de advocaat die K.(...) verdedigde anderhalf jaar nadat de echtscheiding afgerond werd, werd vermoord én waarom de familie van uw schoonzus T.(...) hiervan zou worden beschuldigd. Uzelf ziet evenmin een verband en kan enkel stellen dat de familie van uw echtgenoot denkt dat het Mehdi-leger de advocaat heeft gedood enkel en alleen om jullie nog meer problemen te bezorgen (CGVS, pg.5). Deze - toch wel opnieuw zeer vergezochte - complottheorie is bovendien enkel een hypothese van uwentwege die door geen enkel begin bewijs of door geen enkel concreet element kan worden gestaafd.

Het vervolg van deze complottheorie is al even verbazingwekkend. Zo zou de familie van T.(...) naar uw broer K.(...) zijn gegaan omdat ze schrik hadden dat uw echtgenoot door het Mehdi-leger zou worden gedood en K.(...) de schuld op de familie van T.(...) zou kunnen steken, daarom vroegen ze K.(...) om afstand te doen van zijn eigen broer (zijnde uw echtgenoot, CGVS, pg.6). Uw echtgenoot zou heden dan ook geen banden meer hebben met zijn broer in Irak. Uw echtgenoot verklaarde echter op zijn beurt, nl. tijdens het gehoor van 26 augustus 2013, dat zijn broer K.(...) afstand van hem had gedaan waardoor hij geen tribale bescherming meer geniet. Toen legde hij echter geen documenten voor (CGVS echtgenoot, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom K.(...) pas in december 2013 een officiële 'afstandsverklaring' zou hebben opgemaakt (CGVS, pg.3) én waarom uw echtgenoot al die tijd nog contact had met K.(...) nadat hij hem zagezegd al sinds september 2012 als broer had 'verworpen'. Er dient geen betoog dat deze verklaringen - zeker in het licht van uw eerder ongeloofwaardige verklaringen - kant noch wal geraken.

Uit bovenstaande elementen kan enkel worden geconcludeerd dat de door u voorgelegde documenten en nieuwe ontwikkelingen de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen. Opnieuw kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, ook niet aan de bijkomende elementen die u momenteel opwerpt.

Wat betreft de documenten inzake de echtscheidingsprocedure van uw familieleden, dient zoals eerder reeds werd gesteld te worden opgemerkt dat deze geen link aantonen met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat het artikel betreffende de dood van de advocaat betreft, kan opnieuw geen causaal verband met uw problematiek worden aangetoond. Aan de afstandsverklaring van uw schoonbroer kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met logische en overtuigende verklaringen, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn. Bovendien, en niet in het minst, blijken Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar te zijn via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, waardoor hun bewijswaarde überhaupt zeer gering is (zie informatie, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier)."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet ingaat op de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht werd besloten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt haar land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Dienvolgens doet zij noch aan deze motieven, noch aan het daarop gegronde weigeringsbeslissing enige afbreuk.

2.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Inzake verzoeksters betoog aangaande de overschrijding van de redelijke termijn, merkt de Raad vooreerst op dat het niet opgaat te stellen dat verzoekster twee jaar en zeven maanden heeft moeten wachten op een beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag. Zoals verzoekster zelf aangeeft, heeft zij onderhavige aanvraag ingediend op 4 september 2013 en werd er dienaangaande een beslissing genomen door de verwerende partij op 17 juli 2014, zijnde iets meer dan tien maanden na indiening van de aanvraag.

Het gegeven dat voormelde beslissing door de Raad werd vernietigd met een arrest van 6 februari 2015, welke vernietiging de aanleiding was tot het nemen van de in casu bestreden beslissing op 19 april 2016, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster iets meer dan tien maanden na haar aanvraag een beslissing mocht ontvangen inzake haar asielaanvraag. Wat betreft zowel de termijn die

verstrekken is tussen verzoeksters asielaanvraag en de beslissing van 17 juli 2014 als deze die verstrekken is tussen voormeld vernietigingsarrest van de Raad en de in casu bestreden beslissing, merkt de Raad op dat door de vreemdelingenwet geen termijn is voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

De Raad merkt tevens op dat hij niet inziet welk belang verzoekende partij zou hebben gehad bij een eerder genomen beslissing, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweemde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas, welke gelegenheid zij blijkens de stukken aanwezig in het administratief dossier niet te baat nam. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

De bewering dat de verwerende partij schijnbaar enkel aan het wachten was op een verbetering van de humanitaire toestand in Bagdad mist iedere feitelijke en objectieve grondslag en kan geheel niet worden aangenomen.

Verzoekster toont in casu geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de kritiek op "de beleidswijziging" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de motivering in de beslissing van 17 juli 2014 aangaande het vestigingsalternatief in Zuid-Irak, wijst de Raad erop dat deze kritiek niet dienstig is in de mate dat voormelde beslissing werd vernietigd en niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter

door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekster gevoegde (verzoekschrift, bijlages 5-26), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats.

Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are **likely** to apply (...)" [eigen vertaling].

Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden. Waar verzoeker ter zake eveneens verwijst naar een document van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (bijlage 26) waarin wordt benadrukt dat er ten aanzien van vluchtelingen in Bagdad individueel wordt nagegaan of er een nood aan bescherming is, wordt gewezen op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster kan niet ontkennen dat haar asielaanvraag niet individueel werd beoordeeld.

De door verzoekster aangehaalde informatie is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verzoekster gaat er aan voorbij dat het door haar gevoegde reisadvies tot doel heeft om advies te verstrekken aan reislustige personen, daartoe een analyse maakt van de veiligheidssituatie en -risico's voor reizigers en hierbij expliciet rekening houdt met het feit dat buitenlanders in Irak specifiek doelwit uitmaken van bepaalde acties. Als dusdanig maakt het geen analyse van en heeft het geen betrekking op de veiligheidssituatie en -risico's voor Iraakse burgers. De inhoud van het neergelegde reisadvies weegt niet op tegen de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van de verwerende partij.

De Raad volgt verzoekster niet in zoverre zij het bij wijlen gewelddadige optreden van de sjiiitische milities in Bagdad en het gebrekkige overheidsoptreden hiertegen als een vorm van willekeurig geweld beschouwt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met het oog op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, kan zij niet zonder meer volstaan met een verwijzing naar algemene informatie aangaande het handelen van voormelde milities en de situatie in het algemeen om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat zij in geval van terugkeer naar Bagdad terecht zal komen in precare humanitaire omstandigheden.

Verzoekster laat bovendien na om in concreto aan te tonen op welke wijze het organiseren van een gehoor na de vernietiging van de beslissing van 17 juli 2014 van invloed zou zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt overigens in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit opzicht kan niet worden ingezien in welke zin een bijkomend gehoor haar tot voordeel zou hebben gestrekt.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, moet worden benadrukt dat zowel de verwerende partij als verzoekster na de betekening van de bestreden beslissing en tot op het moment van het sluiten van de debatten de mogelijkheid hadden stukken neer te leggen aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad, waar zij beiden gebruik van hebben gemaakt.

In wat voorafgaat werd het geheel van de door verzoekster en verwerende partij bijgebrachte informatie in rekening genomen en kon worden vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoekster vraagt in fine van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijkomende onderzoeksmaatregelen te laten nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF